

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 638/2014-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti obchodnej spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., Textilná 6, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Čollákom, Advokátska kancelária ČOLLÁK, WEICZEN, VANKO & PARTNERI, Floriánska 19, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MOBdo 7/2011 z 11. decembra 2013 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MOBdo 7/2011 z 11. decembra 2013 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MOBdo 7/2011 z 11. decembra 2013 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., trovy konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet advokátskej kancelárie ČOLLÁK, WEICZEN, VANKO & PARTNERI do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 638/2014-20 zo 4. novembra 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti FRUCONA Košice, a. s., Textilná 6, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 MOBdo 7/2011 z 11. decembra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako odporca bola účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 Cb 338/2006 o zaplatenie sumy 13 816 639,14 € s príslušenstvom. Okresný súd v uvedenom konaní rozsudkom zo 6. júla 2007 o žalobe rozhodol tak, že ju zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Cob 155/2007 z 21. apríla 2008 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Sťažovateľka ďalej uvádza, že generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal mimoriadne dovolanie proti rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu. Najvyšší súd o mimoriadnom dovolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 MOBdo 3/2009

z 26. novembra 2009 tak, že ho zamietol. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu bol napadnutý ústavnou sťažnosťou. Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 501/2010 zo 6. apríla 2011 vyslovil porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a zrušil sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 MObdo 3/2009 z 26. novembra 2009. Vec sa tak vrátila na najvyšší súd, ktorý o nej mal opätovne rozhodnúť. Najvyšší súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora napadnutým uznesením tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Cob 155/2007 z 21. apríla 2008 a rozsudok okresného súdu sp. zn. 34 Cb 338/2006 zo 6. júla 2007 zrušil a konanie zastavil.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie 25. novembra 2014 vyzval najvyšší súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie najvyššieho súdu bolo ústavnému súdu doručené 5. januára 2015. V jeho prílohe sa nachádzal zberný súdny spis, vyjadrenie predsedníčky obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorá k veci uviedla:

„Najvyšší súd rozhodol o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora napadnutým uznesením tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 2Cob/155/2007 z 21. apríla 2008 a rozsudok okresného súdu sp. zn. 34Cb/338/2006 zo 6. júla 2007 zrušil a konanie zastavil, čo je v rozpore s odôvodnením tohto rozhodnutia na strane 16, kde dovolací súd konštatuje, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že mimoriadne dovolanie bolo podané dôvodne, preto rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 13 816 639,148 eur (416 240 071,-- Sk) spolu so 7,55% úrokom p. a. od 23. júla 2004 do zaplataenia. Čo robí rozhodnutie zmätočným a nepreskúmateľným.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti, najvyšší súd zastáva názor, že medzi napadnutým uznesením do volacieho súdu z 11. decembra 2013, sp. zn. 4M Obdo 7/2011 a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, existuje taká spojitosť, ktorá umožňuje vysloviť záver o ich porušení.

Najvyšší súd má za to, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4M Obdo 7/2011 a jeho uznesením z 11. decembra 2013, došlo k porušeniu sťažovateľom namietaných práv.“

Najvyšší súd v závere svojho vyjadrenia vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku doručenom ústavnému súdu 20. januára 2015 súhlasil s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom, pričom zotrval na dôvodoch podanej sťažnosti. Najvyššiemu súdu však zároveň vytkol, že k podstatnej sťažnostnej argumentácii najvyšší súd nezaujal žiadne stanovisko. V závere svojho vyjadrenia sťažovateľka uviedla, že *„cielene nežiada, aby ústavný súd vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie“*, a to z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľky v zmysle argumentácie uvedenej v sťažnosti ex lege došlo k prerušeniu konania a neskôr aj k zastaveniu konania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento

článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť [(§ 132 a § 157 ods. 1 OSP), m. m. I. ÚS 243/07], pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami

a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštantne zdôrazňuje, že toto právo zahŕňa aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, poukazujúc pritom aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov preto tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 209/04) je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom

konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. napr. IV. ÚS 115/03).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodíť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci, a preto z týchto hľadísk posudzoval ústavný súd aj sťažovateľkou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, najmä jeho odôvodnenia konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nekorešponduje s jeho výrokom, tak ako to uviedol aj najvyšší súd vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti (pozri bod I odôvodnenia tohto rozhodnutia). Samotná táto skutočnosť v okolnostiach prípadu, keď najvyšší súd rozhodoval o mimoriadnom dovolaní, teda o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorým možno zasiahnuť do výsledku právoplatne skončeného konania a ktorým bola nastolená právna istota účastníkov konania, sama osebe odôvodňuje vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Zrozumiteľnosť a presvedčivosť odôvodnenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorým sa zrušuje právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu, je akcentovaná práve tým, že ide o zásah do už nastolenej právnej istoty účastníkov.

Sťažovateľka v súvislosti s namietanou arbitrárnosťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu mu vyčítala, že sa nevysporiadal s novou skutkovou situáciou dôležitou pre rozhodnutie samotné vzniknutou počas konania o mimoriadnom dovolaní, a to závažnou skutočnosťou, že Európska komisia vydala nové rozhodnutie o štátnej pomoci sp. zn. SA.18211 (C 25/2005) (ex NN 21/2005) zo 16. októbra 2013 (ďalej len „novšie rozhodnutie komisie“) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech sťažovateľky. Európska komisia svojím novším rozhodnutím komisie v článku 1 výroku novšieho rozhodnutia komisie zrušila svoje pôvodné rozhodnutie sp. zn. 2007/254/ES zo 7. júna 2006 vo veci štátnej pomoci poskytnutej Slovenskou republikou sťažovateľke, na základe ktorého žalobca v napadnutom konaní vymáhal svoju pohľadávku. Zároveň Európska komisia opätovne v článku 2 výroku novšieho rozhodnutia rozhodla o tom, že štátna pomoc, ktorú

Slovenská republika poskytla sťažovateľka v sume 416 515 990 SK, nie je zlučiteľná s vnútorným trhom, a v článku 3 výroku novšieho rozhodnutia prikázala Slovenskej republike prijať všetky potrebné opatrenia, aby od sťažovateľky vymohla poskytnutú štátnu pomoc uvedenú v článku 2 výroku novšieho rozhodnutia komisie aj s príslušenstvom. Sťažovateľka v prílohe svojej sťažnosti priložila kópiu vyjadrenia adresovaného najvyššiemu súdu spolu s kópiou podacieho lístka z 21. novembra 2013, ktorým oboznámila najvyšší súd v napadnutom konaní s uvedeným novším rozhodnutím komisie. Ústavný súd konštatuje, že predmetné vyjadrenie sťažovateľky napriek uvedenému nie je súčasťou predloženého zberného spisu najvyššieho súdu vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 4 MOBdo 7/2011, a tiež konštatuje, že predmetný súdny spis nie je ani riadne žurnalizovaný. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že najvyšší súd pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia prijatého 11. decembra 2013 sa s touto skutočnosťou nezaoberal, a tým ani nevysporiadal, hoci sťažovateľka preukázala, že v rozhodnom čase podala vyjadrenie vo veci. Aj z tohto hľadiska odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je nedostatočné, keďže najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s touto novovzniknutou situáciou (existenciou novšieho rozhodnutia komisie, pozn.), ktorá podľa názoru ústavného súdu je podstatná pre rozhodnutie najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nemohol považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za súladné s označenými právami sťažovateľky, inými slovami, najvyšší súd neposkytol dôsledne ochranu jej základnému právu na súdnu ochranu zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd dospel k názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa uvedeného článku ústavy a dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

Ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím, ústavný súd také rozhodnutie zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a podľa povahy rozhodnutia v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vráti vec na ďalšie konanie, zároveň môže aj zakázať pokračovať v porušovaní základného práva alebo slobody, prípadne prikáže, aby ten

kto základné právo alebo slobodu porušil, obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody. V okolnostiach posudzovanej veci je podľa názoru ústavného súdu potrebné vrátiť vec na ďalšie konanie, pretože v opačnom prípade by konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku ostalo bez rozhodnutia, a tým aj ukončenia uvedeného konania pred najvyšším súdom, a zároveň by de facto znamenalo atrahovanie právomoci patriacej všeobecnému súdu zastaviť konanie, ak sú na to dôvody. Ústavný súd preto vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

III.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil sumou 518,76 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2013

v sume 804 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 134 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľky aj nárok na náhradu režijného paušálu za dva úkony právnej služby podľa vyhlášky vykonané v roku 2014 po 8,04 €. Pokiaľ ide o stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu najvyššieho súdu doručené 20. januára 2015, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov sťažovateľke nepriznal, keďže stanovisko neobsahovalo nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu už nebola známa. Právny zástupca sťažovateľky je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke, spolu takto predstavuje sumu 340,90 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku rozhodnutia).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2015